

Bakos András

Friss könyv

A gyilkos galóca kalapja olajzöld,
húsa, ha megtörjük, fehér. Szaga
mint a nyers krumplié, ezért is
veszélyes, lásd: Gombák; Búvár
Zsebkönyvek, Kalmár–Huller.
Móra, 1972. Megszagoltam, ahogy
beleolvastam a könyvtárban, és
adtam volna vissza rögtön, de
apám azt mondta, fogadjam el
mindig, amit a könyvtárosnő ad,
mert tudja, mi való nekem, és jót
akar. Most pálinkát önt vörös mázas
cseréppoharakba a verandáján
négyünknek. A traktor betolat
a deres fűre a ketreccel, benne
két hízó. Az egyiket ki kell húzni,
úgy, hogy a másik ne tudjon
mellette kitörni. Itt a lábamnál
a dróthurok, bele kell akasztani
a disznó szájába, a fogai mögé.
Ketten húzzák, egy nyitja-csukja
az ajtót. Itt a fehér tál a vérnek,
benne a kés. Sosem csináltam
így, de ezt már nem mondom el.

Hegy

Lefekvéskor kap egy flakon
vizet, mert kinyílik a szája és
kiszárad. Befekteti a takaró alá.
Éjjel, ha szomjazik, ott nyitja.
Lassan csavarja le a kupakot,
hogy a gyerekét – aki épp
mellette alszik a három közül –
ne zavarja föl. Az persze hallja,
mozdul is, köhög, hogy anyuka
igyon kényelmesen. Ő mégis
hatalmas nagy kortyokat nyel.
Nem szólal meg a gyárigazgató,
sem a tanítónő, a polgármester,
mert nincs értelme. Nézik
a sötétben. Ő ugyanúgy a takaró
alatt tekeri a kupakot vissza,
lassan. A hegy, amit a jobb
keze emel takaróból, remeg –
meglötyköli a flakont, derüljön
ki még időben, hogy szivárogo-e.
Jól zár, nem szivárogo.

Macskaszünet

Amikor szüksége van rám,
a macska azt akarja, hagyjam
abba, amit csinálok, csak vele
törődjek. Ilyen volt a nevelés
a figyelemre az első osztályban.
Csak a macska nem tanító, nem
követeli meg, hogy fejlődjek.
Mindig ugyanannyi ideig vár,
és ha nem nézek rá, ugyanúgy,
ugyanott, a kezemen érint meg.
Figyelek és rá hagyatkozom,
amióta kiszedtem a farakás alól.
Most látnom kell – szemléltetés –,
hogyan érdemes eltűnni azok
elől, akik szeretnek. Nem marad
rossz emlék, holttest, semmi nyom.
Ha nagyon akarnak, higgyenek
a viszontlátásban. Darázs koppan
az ablakon, mint a macska körme,
káposztalepke villan a töklevelek
alatt, ahogy a bunda fehér foltja
nemrég. Rigó jön, ugrál a gyepen,
kapkodja a fejét jobbra-balra,
továbbra is veszélyben az élete.